

Group A

مکزیک؛ هجدهمین حضور در جام جهانی

سرمرئی: خاویر آگیره (مکزیک)

کاپیتان: اندسون آلوارز

بهترین عملکرد: صعود به یک چهارم (۱۹۷۰ و ۱۹۸۶)

رتبه در رده بندی فیفا: ۱۵

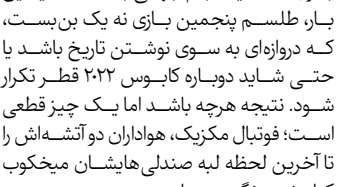
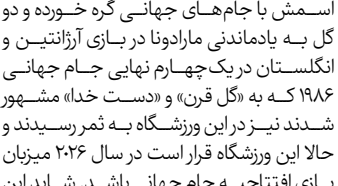
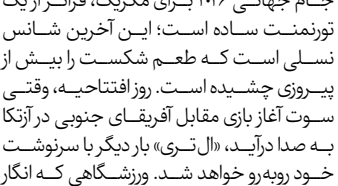
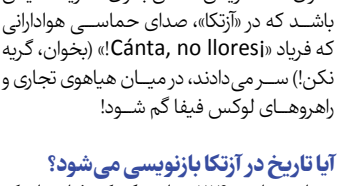
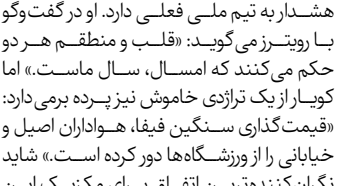
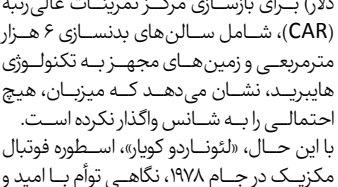
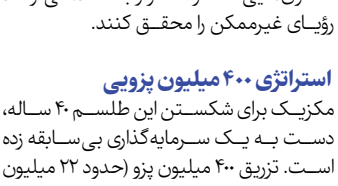
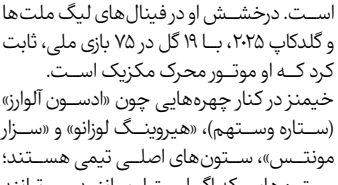
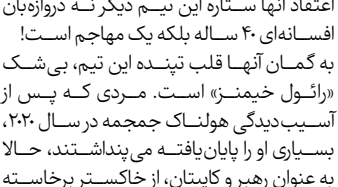
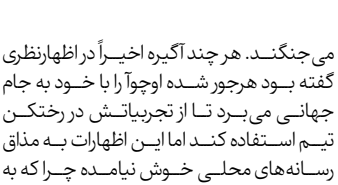
ستارگان: رائول خیمینز(فولام)، خوان وازکز(جنوا) و الکسیس وگا(تولکوا)

برنامه بازی ها:

پنجشنبه ۲۱ خرداد: مکزیک - آفریقای جنوبی ۲۲:۳۰
جمعه ۲۹ خرداد: مکزیک - کره جنوبی ۴:۳۰
پنجشنبه ۴ تیر: جمهوری چک - مکزیک ۴:۳۰

مأموریت بزرگ خاویر آگیره روی نیمکت ال تری

آیا طلسم «پنجمین بازی» در خانه می شکند؟

محمد رضا رحیم پور، مکزیک در آستانه سومین میزبانی خود در تاریخ جام های جهانی، نه تنها با فشارهای معمول یک میزبان، که با «شبح نفرین تاریخی» دست و پنجه نرم می کند. برای دهه ها، «پنجمین بازی» در ادبیات فوتبال این کشور، مترادف با بن بست بوده است؛ طلسمی که از ۱۹۴۴ تا ۲۰۱۸، «ال تری» را در رسیدن به مرحله یک چهارم نهایی ناکام گذاشت و در پنجمین بازی جام جهانی، رؤیای آنها در جام جهانی به پایان می رسید. مکزیک ها معمولاً جام جهانی را مثل تاکوهایشان تند و آتشین آغاز می کردند اما در پنجمین بازی، کره باز نمی شد تا رؤیای آنها به پایان برسد. اکنون پس از ناکامی تلخ در قطر ۲۰۲۲ که مکزیک ها را از مرحله گروهی راهی خانه کرد، آنها در مسیر بازسازی قرار گرفته اند تا در خانه، تاریخ را بازنویسی کنند و از شر طلسم بازی پنجم خلاص شوند.

نیمکت

خاویر آگیره، سرمرئی ۶۷ ساله که برای سومین بار سکان هدایت تیم ملی را در دست گرفته، به خوبی می داند که زمان آزمون و خطا به پایان رسیده است. این مرد روی نیمکت مکزیک ها یک رکورد عجیب ثبت کرده، ۲۹ بازی بدون ثبات!

البته این ثبت رکورد بیش از آنکه حاصل وسواس تاکتیکی باشد نشان دهنده تقلا برای مدیریت مصدومیت های سریالی است. اکنون که آگیره هسته اصلی دفاعی خود را با حضور رائول رانخل در خط دروازه، سزار مونتن، یوهان والسکر، لوئیس جاوز و خورخه سانچز تثبیت کرده است، نگاهه به خط حمله خیره مانده؛ جایی که ایهام دیاره وضعیت سانتیاگو خیمینز، ستاره میلان، می تواند باشه آتشیل اصلی کادر فنی باشد و گواه این نشانه از شادابی لازم برای رقابت های حذفی نداشته است. برای شکست طلسم یک چهارم نهایی در ساختار جدید ۴۸ تیمی که مسیر را دشوارتر کرده، «دیوار آهنین» کافی نیست و بلکه مثل سالیان گذشته که قاتالی چون اندرکه بروخا، کارلوس هرمسپلیو، لوئیس گارسیا پوسیتیکو، لوئیس روبرتو آلس، لوئیس هاندانز و خاویر هرئاندز یا همای چپاچرتو در رأس خط حمله قفل دروازه رقیب را می کشوند، این تیم هم به کسی نیاز دارد که «کایوس دروازه ها» باشد.

گروه A: مسیر هموار یا پر دردسر؟

روی کاغذ و با توجه به عنصر میزبانی در قرعه کشی، مسیر مکزیک در گروه A با آفریقای جنوبی، کره جنوبی و جمهوری چک هموار به نظر می رسد. با این حال، نباید از یاد برد که افتتاحیه در «آرتکا» مقابل آفریقای جنوبی، حتی شاید دوباره کابوس ۲۰۲۲ قطر تکرار شود. نتیجه هرچه باشد اما یک چیز قطعی است: فوتبال مکزیک، هواداران دو آتشه اش را تا آخرین لحظه لبه صندلی هایشان میخکوب کنار خود نگه می دارد.

جدال نسل ها درون دروازه

مگر می شود مکزیک در جام جهانی باشد و مو فروری درون دروازه آنها نباشد؟ البته کیلمرو اوچوا، دروازه بان افسانه ای که حالا در ۴۰ سالگی سودای ششمین حضور در جام جهانی را در سر می پروراند، با چالش های جدید روبرو است؛ این دروازه بان افسانه ای حالا پس از سال ها حکمرانی درون قفس توری، نیمکت نشینی را تجربه می کند و این «رائول رانخل» و «لوئیس آتل مالاکون» هستند که در رقابتی تنگاتنگ، برای صاحب پیراهن شماره یک «ال تری»

Group B

کانادا؛ سومین حضور در جام جهانی

سرمرئی: جسی مارش (امریکا)

کاپیتان: الفونسو دیویس

بهترین عملکرد: حذف در مرحله گروهی (۱۹۸۶ و ۲۰۲۲)

رتبه در رده بندی فیفا: ۳۰

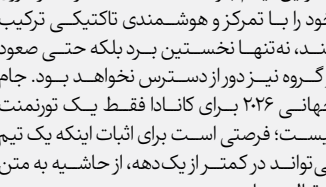
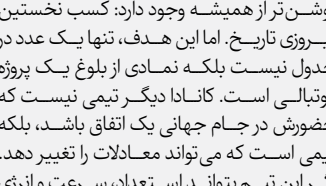
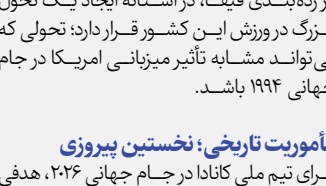
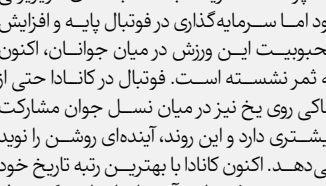
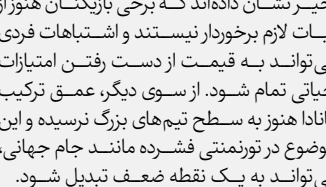
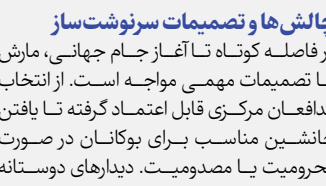
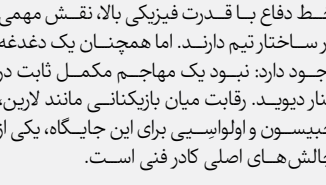
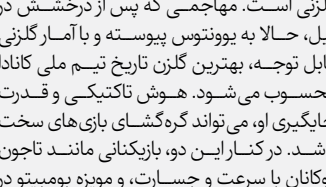
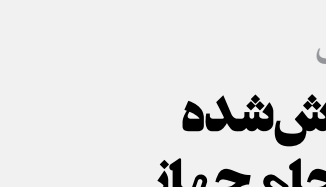
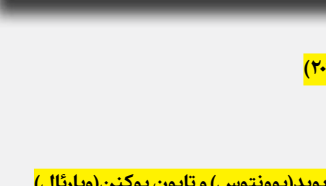
ستارگان: الفونسو دیویس (بایرن مونیخ)، جان اتان دیوید (یوونتوس) و تاینون بوکنن (ویارئال)

برنامه بازی ها:

جمعه ۲۲ خرداد: کانادا - بوسنی ۲۲:۳۰
جمعه ۲۹ خرداد: کانادا - قطر ۱:۳۰
چهارشنبه ۳ تیر: سوئیس - کانادا ۲۲:۳۰

انتظارهای زیاد از تیم جسی مارش

کانادا؛ از تیمی فراموش شده تا مدعی شگفتی در جام جهانی

تیم همچنان نماد کیفیت و سرعت در این تیم است. توانایی او در نفوذ از جناح چپ، یکی از مهم ترین سلاح های هجومی کانادا محسوب می شود. در خط حمله، جان اتان دیوید مهم ترین امید گلزنی است. مهاجمی که پس از درخشش در لیل، حالا به یوونتوس پیوسته و با آمار گلزنی قابل توجه، بهترین گلزن تاریخ تیم ملی کانادا محسوب می شود. هوش تاکتیکی و قدرت جابجیری او، می تواند گره گشای بازی های سخت باشد. در کنار این دو، بازیکنانی مانند تاجون بوکانان با سرعت و جسارت، و مویزه بومبیتو در خط دفاع با قدرت فیزیکی بالا، نقش مهمی در ساختار تیم دارند. اما همچنان یک دغدغه وجود دارد: نبود یک مهاجم مکمل ثابت در کنار دیوید. رقابت میان بازیکنانی مانند لارین، جیسون و اولوایسی برای این جایگاه، یکی از چالش های اصلی کادر فنی است.

صعودی متفاوت: از شگفتی تا میزبانی

کانادا برای دومین دوره متوالی به جام جهانی راه یافته، اما این بار مسیر حضور متفاوت است. در رقابت های مقدماتی ۲۰۲۲ با نامایشی شگفت انگیز صدرنشین کونکاکاف شد و توجه ها را به خود جلب کرد. این بار به عنوان یکی از میزبانان، بدون نیاز به حضور در مرحله انتخابی جواز حضور گرفته است. با این حال، این حضور خودکار چیزی از اهمیت و فشار روی این تیم کم نمی کند. برعکس، کانادا اکنون با انتظاراتی به مراتب بالاتر وارد مسابقات می شود؛ تیمی که دیگر صرفاً برای تجربه اندوزی نیامده، بلکه به دنبال نتیجه و تاریخ سازی است.

گذشته ای تلخ، آینده ای امیدوارکننده

نگاهی به کارنامه کانادا در جام جهانی نشان می دهد که این تیم هنوز نتوانسته طعم پیروزی را بچشد. حضور در سال های ۱۹۸۶ و ۲۰۲۲ هر دو با سه شکست به پایان رسید. در نخستین تجربه، کانادا حتی موفق به گلزنی نشد و در برابر تیم های قدرتمند اروپایی حرفی برای گفتن نداشت. اما در جام جهانی ۲۰۲۲ نشانه هایی از پیشرفت دیده شد. نمایش درخشان برابر برلین، هرچند با شکست همراه بود، نشان داد که این تیم ظرفیت رقابت در سطح بالا را دارد. گل تاریخی الفونسو دیویس مقابل کرواسی، نخستین گل کانادا در تاریخ جام جهانی بود؛ لحظه ای که نماد آغاز یک مسیر تازه تلقی می شود. با این حال، بی تجربگی و اشتباهات فردی باعث شد رؤیای صعود خیلی زود از بین برود.

جسی مارش؛ معمار ذهنیت جدید

هدایت این تیم بر عهده جسی مارش، سرمرئی آمریکایی است که برای نخستین بار در سطح ملی فعالیت می کند. او با سابقه کار در باشگاه هایی مانند نیویورک ردبولز، لایپزیگ و لیدز یونایتد، به عنوان مربی ای شناخته می شود که فوئبال پرانرژی و تهاجمی را ترویج می دهد. مارش ادامه دهنده مسیر جان هرمن است، اما یک تفاوت مهم ایجاد کرده: تغییر ذهنیت. کانادا دیگر تیمی نیست که صرفاً برای حضور در مسابقات تلاش کند؛ این تیم حالا به دنبال پیروزی است.

او نتوانسته با ترکیب تجربه و جوانی، تیمی بسازد که علاوه بر انگیزه، از نظر تاکتیکی نیز انتظاف پذیرتر شده است. هدف مارش روشن است: تبدیل استعداد به نتیجه.

سبک بازی؛ سرعت، فشار و ضدحمله

کانادا در دوران مارش، همچنان هویت مشخصی دارد؛ تیمی که بر پایه سرعت، فشار بالا و انتقال سریع از دفاع به حمله بازی می کند. استفاده از سیستم ۴-۲-۴، با تکیه بر وینگرهای سریع، یکی از ویژگی های بارز این تیم است. این تیم حتی در شرایطی که مالکیت توپ را در اختیار ندارد، احساس راحتی می کند و می تواند با ضدحمله ها و سریع، حریفان را غافلگیر کند. چنین سبکی به ویژه مقابل تیم های صاحب توپ، می تواند به یک مزیت بزرگ تبدیل شود. با این حال، چالش اصلی کانادا در این سبک، کاهش اشتباهات فردی است؛ اشتباهاتی که در کادرهای اخیر، به ویژه در خط دفاع، بارها به ضرر این تیم تمام شده است.

ستاره ها و امید های گلزنی

در ترکیب کانادا، چند چهره کلیدی نقش تعیین کننده ای دارند. الفونسو دیویس، کاپیتان

Group D

امریکا؛ دوازدهمین حضور در جام جهانی

سرمرئی: مائوریسیو پوچتینو (آرژانتین)

کاپیتان: تیم ریچ

بهترین عملکرد: مقام سومی (۱۹۳۰)

رتبه در رده بندی فیفا: ۱۶

ستارگان: کریستین پولیشیچ (میلان)، وستون مک کنی (یوونتوس) و تیموتی وه (مارسی)

برنامه بازی ها:

شنبه ۲۳ خرداد: امریکا - پاراگوئه ۴:۳۰
جمعه ۲۹ خرداد: امریکا - استرالیا ۲۲:۳۰
جمعه ۵ تیر: ترکیه - امریکا ۵:۳۰

چالش بزرگ یانکی های میزبان

امریکا؛ همه چیز زیر سایه سیاست های دولت

زمین صحبت کنیم، امریکا زمانی به اوج می رسد که کریستین پولیشیچ در فرم فوق العاده خود باشد. پولیشیچ در جام جهانی قبلی با گلزنی مقابل ایران نشان داد که مرد بازی های بزرگ است و چه در بست ۱۰ بازی کند یا چه پوچتینو از او به عنوان یک وینگر استفاده کند، کلیدی ترین بازیکن امریکا خواهد بود.

امریکا چطور بازی می کند؟

یانکی ها هنوز به یک سیستم مشخص زیر نظر مائوریسیو پوچتینو نرسیده اند و در ماه های اخیر آنها، مدل های مختلفی را برای ترکیب اصلی تیم امتحان کرده اند. پوچتینو اخیراً در امریکا از سیستم سه دفاعه استفاده کرده و در زمان مالکیت حریف، این تیم با چهار یا پنج بازیکن دفاعی در مقابل رقیب دفاع می کند و در زمان حمله، پوچتینو به کیفیت مدافعین کناری خود در حمله یعنی سرچینیو دست در سمت راست و آنتونین رابینسون در سمت چپ تکیه می کند.

یک تیم منور

شاید امریکا یکی از منفرت ترین تیم های جام جهانی ۲۰۲۶ از نگاه جامعه بین المللی باشد؛ نه به خاطر بازیکنان یا سرمرئی تیم، بلکه به دلیل سیاست های دولت این کشور در سال های اخیر که باعث شده کشور میزبان اصلی رقابت ها با فشارهای بین المللی زیادی روبه رو باشد. چند ماه قبل از آنکه امریکا به همراه رژیم صهیونیستی یک حمله غیرقانونی را به ایران انجام دهد، جپانی اینفانتینو رئیس فیفا در یک شوی عجیب و غیرمنتظره در مراسم قرعه کشی جام جهانی ۲۰۲۶، جایزه من درآوردی صلح فیفا را به رئیس جمهوری امریکا اهدا کرد اما اقدامات رئیس جمهوری امریکا در این مدت به هر چیزی شبیه بوده به غیر از حافظ صلح. جالب اینکه برای هشتمین نهمی رسید و در آنجا مقابل هلند تن به شکست داد.

ایلیسا بهزاد اول، معمولاً در اکثر ورزش های مطرح و محبوب جهان وقتی پای صحبت از مدعی ها به میان می آید، نام کشور ایالات متحده امریکا به عنوان یکی از قطب های اصلی و مدعیان آن رشته به میان می آید به جز محبوب ترین ورزش جهان یعنی فوتبال. امریکایی ها سال ها است با وجود اینکه فوتبال نتوانسته تبدیل به ورزش اول کشورشان شود و محبوبیتی حتی نزدیک به رشته هایی چون بسکتبال، فوتبال امریکایی و بیسبال داشته باشد، سودای ورود به جمع مدعیان جهانی را دارند و این بار در دومین میزبانی از جام جهانی پس از سال ۱۹۹۴، می خواهند با نسل جدیدی از ستارگان خود جای پای خود را در بین مدعیان همیشگی جام جهانی محکم کنند؛ چالشی که حتی در خانه، کمی برای یانکی های مغرور رؤیابردازانه به نظر می رسد.

خاطره خوش ۲۰۰۲

امریکا از جام جهانی ۱۹۹۰ به تلاوب در تمامی دوره ها شرکت داشت تا اینکه این روند حضور متوالی در جام جهانی با ناکامی تاریخی و تلخ در صعود به جام جهانی ۲۰۱۸ به پایان رسید. در دوران مدرن، بهترین نتیجه امریکایی ها به جام جهانی ۲۰۰۲ برمی گردد؛ جایی که با لاندن دانسان جوان، امریکا به مرحله یک چهارم نهایی رسید و در این مرحله با درخشش الیور کان با یک گل مغلوب ژرمن ها شد اما به طور کلی، بهترین نتیجه ای که امریکا در تاریخ جام جهانی فوتبال مردان کسب کرده، سومی در اولین دوره رقابت ها یعنی جام جهانی ۱۹۳۰ اوروگوه است.

از زمان میزبانی جام در سال ۱۹۹۴، امریکا در چهار دوره از شش دوره ای که در مسابقات حاضر بوده نتوانسته به مرحله حذفی صعود کند. در رتبه ۱۲۰ جهان تا آستانه تحول شاید مهم ترین نکته درباره کانادا، مسیر پیشرفت شگفت انگیز این تیم باشد. در سال ۲۰۱۷، این تیم در رتبه ۱۲۰ جهان قرار داشت و حتی برای پخش بازی هایش مجبور به پرداخت هزینه به شبکه های تلویزیونی بود اما سرمایه گذاری در فوتبال پایه و افزایش محبوبیت این ورزش در میان جوانان، اکنون به ثمر نشسته است. فوتبال در کانادا حتی از بازی روی یخ نیز در میان نسل جوان مشارکت بیشتری دارد و این روند، آینده ای روشن را نوید می دهد. اکنون کانادا با بهترین رتبه تاریخ خود در رده بندی فیفا، در آستانه ایجاد یک تحول بزرگ در ورزش این کشور قرار دارد؛ تحولی که می تواند مشابه تأثیر میزبانی امریکا در جام جهانی ۱۹۹۴ باشد.

مأموریت تاریخی؛ نخستین پیروزی

برای تیم ملی کانادا در جام جهانی ۲۰۲۶، هدفی روشن تر از همیشه وجود دارد: کسب نخستین پیروزی تاریخ. اما این هدف، تنها برای عدد در جدول نیست بلکه نمادی از بلوغ یک پروژه فوتبالی است. کانادا دیگر تیمی نیست که حضورش در جام جهانی یک اتفاق باشد، بلکه تیمی است که می تواند معادلات را تغییر دهد. اگر این تیم بتواند استعداد، سرعت و انرژی خود را با تمرکز و هوشمندی تاکتیکی ترکیب کند، نه تنها نخستین برد بلکه حتی صعود از گروه نیز دور از دسترس نخواهد بود. جام جهانی ۲۰۲۶ برای کانادا فقط یک توژنمنت نیست؛ فرصتی است برای اثبات اینکه یک تیم می تواند در کمتر از یک دهه، از حاشیه به متن فوتبال جهان برسد.

چشم یک ملت به پولیشیچ

نسل فعلی تیم ملی امریکا ستارگان مطرحی در لیگ های معتبر اروپایی دارد اما همچنان مثل جام جهانی ۲۰۲۲، هیچ بازیکنی در این کشور به گرد پای کریستین پولیشیچ، ستاره این روزهای میلان و سابق دورتمون و چلسی نمی رسد. هرچقدر هم که درباره اهمیت فلورین بالوگان در خط حمله، کیفیت سرچینیو دست و رابینسون به عنوان مدافعان کناری و هوش بالای تایلر آدامز و وستون مک کنی در میانه

